

Зоряна НаконечнаORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0425-2064>кандидатка наук із соціальних комунікацій,
старша наукова співробітницяНауково-дослідного інституту пресознавства,
Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника
(Львів, Україна)
n_zoria@ukr.net

УДК 070:[008+37](477.83/.86)"1932/1939"

**ТЕМАТИЧНІ ДОМІНАНТИ
КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ МАТЕРІАЛІВ ЧАСОПISY
«НАШ ПРАПОР» (ЛЬВІВ, 1932–1939 рр.)**

DOI 10.37222/2786-7552-2026-8-2

Метою нашого дослідження є віднайти та проаналізувати публікації культурно-освітньої тематики одного із часописів концерну «Українська Преса», а саме популярної ілюстрованої газети «Наш Прапор», яка впродовж тривалого періоду (1932–1939 рр.) здійснювала суттєвий вплив на формування громадянської позиції у своїх читачів, а також визначити найчастіше обговорювані теми, авторський колектив цих матеріалів, до якого належали провідні представники української політики та культури. Для досягнення мети було реалізовано низку **завдань**, а саме – опрацьовано зміст усіх номерів газети та зафіксовано прізвища осіб, які дописували на задекларовану нами тему, переглянуто словники псевдонімів, щоб встановити авторство окремих статей, а також спогади тих, хто брав безпосередню участь у пресовиданні та освітньому процесі Галичини 1920–1930-х рр. Дослідження є **актуальним**, оскільки «Наш Прапор» розглядався дослідниками лише загально, як складова частина доволі обсягового пресового ринку зазначеного періоду. **Новизну** статті засвідчує той факт, що, опрацювавши зміст газети, вдалося виявити чимало публікацій про культурно-освітній стан українського суспільства періоду існування газети,

Для цитування: Наконечна, З. (2026). Тематичні домінанти культурно-освітніх матеріалів часопису «Наш Прапор» (Львів, 1932–1939 рр.). *Пресознавство*, 8, 33–43. Львів. <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2026-8-2>

охарактеризувати можливості його розвитку, запропоновані дописувачами, систематизувати ці матеріали, а також визначити їхню автуру. **Методи дослідження:** аналітичний, історично-бібліографічний, біографічний. **Висновки:** Газета «Наш Прапор» у своїх публікаціях активно поширювала серед галицького читачтва відомості про стан українського шкільництва та діяльність просвітніх організацій, аналізувала їхні недоліки, пропонувала способи покращання, а також стала надійним джерелом інформації для сучасних науковців.

Ключові слова: газета «Наш Прапор», культурно-освітня тематика, «Просвіта», «Рідна Школа», публікація, автор.

Постановка проблеми. Сучасні реалії спонукають науковців до глибшого дослідження й аналізу нашої минувшини, зокрема часописів, які на певному історичному відтинку активно поширювали знання про громадсько-політичну, культурно-освітню та господарську українську подієвість, сприяли розвитку нашої культури та збереженню національної ідентичності. Серед таких видань була і газета «Наш Прапор» (1932–1939 рр.), видавана І. Тиктором у його концерні «Українська Преса».

Ця газета, редакція якої була переконана, що «наше національно-політичне життя не повинно слабнути, тільки могуті» (1932. Ч. 1), сьогодні не лише є надійним джерелом для відтворення суспільно-політичних процесів, а й допомагає проаналізувати стан справ у сфері українського шкільництва 20–30-х рр. ХХ ст., діяльність просвітніх товариств «Просвіта», «Рідна Школа», визначити роль культурницьких організацій у розвитку української громадськості.

Мета дослідження. Метою нашої статті є проаналізувати статті газети «Наш Прапор», присвячені культурно-освітнім проблемам українського соціуму, визначити стан шкільництва на той час, вказати способи його покращання, запропоновані авторами, проаналізувати досягнення та прорахунки у цій сфері, а також зафіксувати прізвища авторів публікацій.

Об'єктом дослідження виступає газета «Наш Прапор», яка виходила у Львові впродовж 1932–1939 рр., а **предметом** – публікації культурно-освітньої тематики у цьому виданні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. З-поміж матеріалів, які сприяли нашому дослідженню, перш за все варто вказати праці, присвячені концерну «Українська Преса», а саме: бібліографічний покажчик «Видання Івана Тиктора та концерну “Українська преса”», укладений В. Денисюк (Денисюк, 2000), статтю в колективній монографії «Іван Тиктор: талан і талант» ([Капраль], 2007), нашу дисертацію (Наконечна, 2016), які подають інформацію і про «Наш Прапор». Про цю газету йшлося у статтях І. Мазур (Мазур, 1996) та М. Романюка (Романюк, 1998). Доволі інформативною як щодо постаті І. Тиктора, так і щодо його видавничої продукції стала ілюстрована світлинами стаття «Бути Тиктором: виклики українського видавничого супергероя», опублікована до 125-річчя від дня народження видавця на електронному ресурсі «Читомо» (Бути Тиктором..., 2021), цій події присвячено статтю Оксани Левицької про виставку львівського періоду діяльності І. Тиктора, проведену Львівським музеєм історії релігії, «Іван Тиктор у Львові» (Левицька, 2021).

У процесі ідентифікації авторського колективу газети використано видання Н. Брайлян «Приховані імена: словник псевдонімів українських авторів ХІХ–ХХІ ст.» (Брайлян, 2023), у нагоді стала й монографія О. Середи «У полоні арту: українська мистецька преса Галичини міжвоєнного двадцятиліття» (Середа, 2023), оскільки тут подано чимало біографій осіб, які публікувалися і в «Нашому Прапорі», а також вдалося встановити періодичні видання, авторами яких були дописувачі аналізованого нами часопису.

Серед статей, що лише принагідно стосувалися нашого дослідження, але допомогли відтворити картину стану тогочасного українського суспільства, назвемо наукові розвідки В. Габора «Українська жінка у вирі Визвольних змагань: специфіка публікацій у західноукраїнській пресі 20–30-х рр. ХХ ст.» (Габор, 2025), М. Комариці «Діалог культур і емансипація: за публікаціями журналу “Жіноча Доля”» (Комариця, 2024).

Методи дослідження. Методологічну базу дослідження становлять наукові принципи об’єктивності та достовірності. У статті застосовано такі спеціальні наукові методи, як: аналітичний, історично-бібліографічний, біографічний.

Виклад основного матеріалу. Упродовж 1932–1939 рр. газета «Наш Прапор» висвітлювала всі важливі події суспільно-політичного і культурно-освітнього життя українців Галичини. Редакторами «Нашого Прапора» у різний час були Іван Тиктор, Лев Чубатий, Михайло Струтинській, Григорій Стецюк¹. Тобто очолювали редакцію учасники Національно-визвольних змагань, політично освічені особи, які особисто долучилися до обстоювання прав українців у вищих державних органах влади, а також були висококваліфікованими представниками пресовидавничої галузі. Окрім них, у виданні брали участь фахівці різних галузей, відомі письменники, публіцисти.

Оскільки про основне тематичне наповнення газети, зокрема про її громадсько-політичний контент, йдеться у згадуваних нами працях, зосередимо увагу на не опрацьованих раніше публікаціях, присвячених просвітній та культурній проблематиці, які мали заохочувати українську громадськість здобувати освіту (До школи! 1933. Ч. 65), всебічно розвиватися, формувати свій світогляд і, як результат, – сприяти її соціалізації, а також повідомляти читачам про проблеми та недоліки у цих сферах.

Складне становище української освіти, зумовлене, зокрема, польською мовою викладання (Як українська громада бореться за українську школу. 1933. Ч. 10; Многоважне рішення. В справі утраквізації українських шкіл. 1933. Ч. 68; За українську мову навчання в школах! 1933. Ч. 71; Українське народне шкільництво (З промови посла Дм. Великановича в сеймі). 1934. Ч. 7), а також наявністю у шкільних програмах шкідливого, спотвореного і неправдивого матеріалу (ця проблема супроводжувала українське суспільство донедавна), який змушені були вчити діти доволі часто (Дім і школа. За душу молодого покоління. 1933. Ч. 23), активно обговорювалося у газеті. Саме з цих причин молодь закликали до домашнього навчання у «вакаційні» періоди (Національний обов'язок. 1933. Ч. 52, 53; І. Г. Домашнє навчання. 1933. Ч. 55) та аргументовано пояснювали, як саме необхідно вести навчальний процес українських учнів.

¹ Серед редакторів газети були також не зазначені у вихідних даних самого часопису громадський діяч і публіцист Василь Качмар, письменник і журналіст Іван Керницький.

Непоодинокими були повідомлення про безпідставне закриття українських навчальних закладів у селах та містечках (Замкнули вселюдну школу «Рідної Школи» в Бережанах. 1933. Ч. 23), натомість існуючі, зазвичай польськокомвні, школи перш за все «були засобом для притуплення українських національних почувань, для відірвання того, що дитина в школі вчиться, від української національної культури і традиції» (2607 шкіл менше. 1936. Ч. 13).

Попри безліч перешкод польської влади у діяльності освітніх закладів, редакція «Нашого Прапора» намагалася постійно підтримувати свою аудиторію і в багатьох публікаціях наголошувала на розвитку українського шкільництва за сприяння різних організацій, свідомих педагогів і громадсько-політичних діячів. Наприклад, у газеті подано перелік вимог, сформованих «Рідною Школою» до польського уряду щодо навчання українських дітей, зі сподіваннями на їх погодження (За душу грядучого покоління. 1933. Ч. 39).

Окрім постійної активної підтримки загальноосвітніх навчальних закладів, редакція газети приділяла належну увагу й професійним школам, які були «необхідні для існування і розвитку цілого народу» (За фахову освіту! 1933. Ч. 47; Д. К. Практична школа. 1935. Ч. 58; Марцинюк Микола. За розбудову бурс (Дискусійна стаття). 1936. Ч. 55; За фаховий вишкіл. 1937. Ч. 140). Також неодноразово популяризувалася праця вищих закладів освіти, як-от Українського наукового інституту в Берліні (1933. Ч. 43). На стику політики й освіти перебувала боротьба за український університет у Львові, перипетії якої періодично висвітлювалися на сторінках «Нашого Прапора» з 1933 р. (За український університет. 1933. Ч. 12; Справа українського університету у Львові. 1933. Ч. 16).

«Однією із... основних вимог і потреб сучасної нам доби, зокрема нашого національного положення, є потреба і то пекуча взятися за основну й всебічну організацію самоосвітнього руху» (Полоницький Мирослав. За розгортання самоосвітньої праці. 1939. Ч. 4), – вважав не лише автор цитованої статті, а й увесь колектив газети, тому постійно пояснював читачам, що таке самоосвіта, чому вона є необхідною для української громадськості. Важливу роль у процесі поширення самоосвітнього

руху відігравали товариства «Просвіта», «Рідна Школа» («Просвіта» має завдання: учити і виховувати. Розмова нашого співробітника з організаційним референтом Т-ва «Просвіта» у Львові, п. Петром Петриком. 1933. Ч. 9; Виховна праця «Рідної Школи» в 1937–38 році. 1939. Ч. 11), про діяльність яких постійно йшлося у часописі, читачів також інформували про проведення у селах літературно-освітніх вечорів (Гнатюк Семен. Нові способи культурно-освітньої праці. 1934. Ч. 6). Часопис часто публікував поради щодо організації читалень, ведення самоосвітніх гуртків, розповідав про «Українські бібліотеки за океаном» (1936. Ч. 8).

Популяризувалася у газеті також діяльність господарських товариств, які мали на меті поширювати серед громадськості знання в певних галузях ремісництва (Українське ремісництво – це майбутність наших міст. Розмова нашого співробітника з головою Т-ва «Зоря». 1936. Ч. 11), повідомлялося про перебіг зборів цих товариств.

Окремий блок публікацій становлять матеріали про необхідність культурного розвитку українців, перш за все – селян. З-поміж них виокремимо статті та замітки, присвячені літературі. Зауважимо, що про важливість книги йшлося постійно, зокрема, Богдан Романенчук присвятив цій темі низку обсягових публікацій у 1935 р. Інколи аналізувалися важливі літературні твори, як-от про «глибоко ідейне і рівночасно архимистецьке» «Слово про Ігорів похід» детально розповів Я. Рудницький (1936. Ч. 3), або ж подавалася детальна характеристика виданих книг (Яворівський Е. Нові книжки і видання. 1934. Ч. 4), замітки про нові художні твори часто формували рубрику «Нові видання», друкувалися повідомлення про літературні нагороди.

Стверджуючи, що «преса – це наймогутніша зброя народу в його духовній боротьбі за своє минуле, сучасне і майбутнє» (1934. Ч. 99), редакційний колектив «Нашого Прапора» багато уваги приділяв українській пресі загалом і окремим часописам. Оскільки ця тема потребує ґрунтовного дослідження, лише зачитуємо Дмитра Корбутяка, який пояснював читачам «Значіння преси»: «Преса є найсильнішим фундаментом свободи думки, людського духа. ... Відколи існує преса, цілий процес розвою людства йде прискореним темпом, вона ділає на суспільний організм, як кисень на живучі тіла. Це її заслуга, що сьогодні вже

неможливі довші періоди стагнації (застою), нові ідеї не мусять, як передше, вистоювати при брамі часу...» (1934. Ч. 78).

У газеті йшлося про стан українського театру (За один український національний театр. 1934. Ч. 8), активно пропагувалося заснування і поширення діяльності аматорських театральних гуртків: «Галицьке село, що зрозуміло вагу книжки й часопису, оцінило теж вагу театру» (Не забруджуймо душі села! 1933. Ч. 24). О. Поморянський у великій статті «За театральне мистецтво» стверджував, що у селі, «де драматичний гурток рухливіший, там уся громадянська робота йде вперед», і пояснював, як саме можна і необхідно активізувати діяльність таких гуртків. У газеті також публікувалися списки рекомендованих п'єс, поради режисерам-аматорам, відгуки про вистави.

Проведення концертів ініціативними селянами (часто за сприяння «Просвіти») у різних селах Галичини теж висвітлювалося газетою (Рідний Осип. Історія культурних змагань одного села [Мильно Зборівського повіту]. 1934. Ч. 3), неодноразово йшлося про виставки (За українське релігійне мистецтво. 1934. Ч. 7; Малярська вистава Льва Геца. 1934. Ч. 11).

Ще одна тема, якої не оминула редакція «Нашого Прапора», – стан українського музейництва, що «становить одну з кращих ділянок культурного росту Української Нації» (Семчишин Мирослав. Святині минулого... (Про українські музеї). 1936. Ч. 4). Так, саме з цієї газети ми дізнаємося про «Музей визвольної боротьби України» у Празі, який існував уже вісім років і став «осередком зацікавлення усеї нашої еміграції в Європі й Америці» (Музей Визвольної Боротьби. 1934. Ч. 4).

До газети як додатки, присвячені досліджуваній нами темі, виходили книжкові серії «Українська бібліотека» (від 1933 р.), «Аматорський театр» (з 1935 р. під редакцією Г. Лужницького) та «Музична бібліотека» (від 1937 р.), які можна було придбати разом із «Нашим Прапором» за зниженою ціною або ж окремо. Зміст усіх випусків цих бібліотек зафіксовано у покажчику, укладеному В. Денисюк (Денисюк, 2000), а також подано в рекламних анонсах «Нашого Прапора», тому ми лише зазначимо, що «Аматорський театр» містив тексти п'єс, які сприяли відродженню української культури та розвитку національної свідомості, вони були адаптовані для постановки непрофесійними театральними

гуртками. Подібною була мета «Музичної бібліотеки» – популяризація української музичної культури та забезпечення широких верств громадськості нотами.

Високу якість публікацій і відповідно – затребуваність у суспільстві забезпечував авторський колектив газети. Звичайно, ми не можемо назвати всіх імен, оскільки тогочасні політичні реалії змушували багатьох дописувачів використовувати псевдоніми, криптоніми або ж залишати матеріал анонімним, що є в багатьох випадках невіршуваною проблемою для сучасних науковців – неможливо ідентифікувати окремих дописувачів. Серед віднайдених нами авторів публікацій просвітньої та культурної тематики – Іван Видрівський, Семен Гнатюк, Іван Даньків, Антін Дівнич, Михайло Дяченко, Михало Заверушка, М. Карач, М. Когут, Дмитро Корбутяк, Олекса Кучма, Григорій Лужницький (під псевд. Л. Нигрицький), О. Поморянський, Осип Рідний, Богдан Романенчук, Ярослав Рудницький, Роман Савицький, Мирослав Семчишин, Юліян Соневицький, В. Чапляк, С. Якубський, Петро Януш.

Висновки. Загалом, хочемо відзначити, що газета «Наш Прапор» зайняла поважне місце серед галицьких часописів 20–30-х рр. ХХ ст. Вона зуміла завоювати читацьку прихильність і активно прилучитися до боротьби українського населення за власні права. Вона стала потужним регулятором, пропагуючи на своїх шпальтах національну просвіту та культуру серед широких мас. Незважаючи на те, що мета цього видання перш за все полягала в поширенні відомостей про громадсько-політичну подієвість, на її шпальтах віднаходимо чимало матеріалів, присвячених освіті, просвіті, які не лише інформували про стан українського шкільництва, а й пропонували способи його покращання. Новини з літературного життя, про музичні заходи, стан та проблеми українського театру (зокрема аматорських гуртків), музеїв розширювали світогляд читачів, коло їхніх зацікавлень та уявлень про українську дійсність.

Література

Брайлян, Н. (2023). *Приховані імена: словник псевдонімів українських авторів ХІХ–ХХІ ст.* Львів.

Бути Тиктором: виклики українського видавничого супергероя. (07.07.2021). <https://chytomo.com/buty-tyktorom-vykylyky-ukrainskoho-vydavnychoho-superheroia/> (дата перегляду: 19.03.2026).

Габор, В. (2025). Українська жінка у вирі Визвольних змагань: специфіка публікацій у західноукраїнській пресі 20–30-х рр. XX ст. *Пресознавство*, 7, 3–27. Львів. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2025-7-1>

Денисюк, В. Г. (уклад.). (2000). *Видання Івана Тиктора та концерну «Українська преса»: бібліогр. покажч. (1923–1977)*. Львів.

[Капраль, І.]. (2007). Часопис «Наш Прапор» (1932–1939): «освідомлення народних українських мас». *Іван Тиктор: талан і талант: монографія / Н. Зелінська, Л. Сніцарчук, Е. Огар та ін.; кер. авт. кол. О. Думанська*, 162–172. Львів: Українська академія друкарства.

Комариця, М. (2024). Діалог культур і емансипація: за публікаціями журналу «Жіноча Доля». *Пресознавство*, 4, 49–64. Львів. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2024-5-3>

Левицька, О. (2021). Іван Тиктор у Львові. *Збруч*. <https://zbruc.eu/node/108597> (дата перегляду: 19.03.2026).

Мазур, І. І., Грабовська, С. С. (1996). Особливості організації матеріалу в часописі «Наш прапор». *Поліграфія і видавнича справа*, 31, 187–189. Львів.

Наконечна, З. І. (2016). *Часописи видавничого концерну «Українська Преса» в контексті західноукраїнської журналістики*: дис. ... канд. наук із соц. комунікацій: [спец.] 27.00.04 – теорія та історія журналістики, 65–74. Львів.

Романюк, М. (1998). Національно-патріотичні часописи «Наш Прапор» (1932–1939) і «Наш Лемко» (1934–1939): проблемно-типологічний аналіз видань. *Книга і преса в контексті культурно-історичного розвитку українського суспільства*, 2, 176–183. Львів: Фенікс.

Середа, О. (2023). *У полоні арту: українська мистецька преса Галичини міжвоєнного двадцятиліття*: монографія. Львів.

References

Brailian, N. (2023). *Prykhovani imena: slovnyk psevdonimiv ukrainskykh avtoriv XIX–XXI st.* [Hidden names: a dictionary of pseudonyms of Ukrainian authors of the XIX–XXI centuries]. Lviv [in Ukrainian].

Buty Tyktorom: vykylyky ukrainskoho vydavnychoho superheroia (07.07.2021) [Being Tiktör: The Challenges Facing Ukraine's Publishing Superhero]. (07.07.2021). <https://chytomo.com/buty-tyktorom-vykylyky-ukrainskoho-vydavnychoho-superheroia/> [in Ukrainian].

Denysiuk, V. H. (Comp.). (2000). *Vydannia Ivana Tyktora ta kontsernu «Ukrainska presa»* [Publications by Ivan Tyktor and the «Ukrainian Press» Group: Bibliographic Index (1923–1977)]: bibliohr. pokazhch. (1923–1977). Lviv [in Ukrainian].

Gabor, V. (2025). *Ukrainska zhinka u vyri Vyzvolnykh zmahan: spetsyfyka publikatsii u zakhidnoukrainskii presi 20–30-kh rr. XX st.* [Ukrainian woman in

the whirlpool of the liberation struggle: distinguishing features of publications in the western ukrainian press of the 1920s–1930s]. *Presoznavstvo*, 7, 3–27. Lviv. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2025-7-1> [in Ukrainian].

[Kapral, I.] (2007). Chasopys «Nash Prapor» (1932–1939): «osvidomliuvannia narodnykh ukrainskykh mas» [The journal «Nash Prapor» (1932–1939): «raising the consciousness of the Ukrainian masses»]. *Ivan Tyktor: talan i talant : monohrafiia* / N. Zelinska, L. Snitsarchuk, E. Ohar ta in.; ker. avt. kol. O. Dumanska, 162–172. Lviv: Ukrainska akademiia drukarstva [in Ukrainian].

Komarytsia, M. (2024). Dialoh kultur i emansypatsiia: za publikatsiiamy zhurnalu «Zhinocha Dolia» [Dialogue of cultures and emancipation: based on publications from the magazine «Zhinocha Dolia»]. *Presoznavstvo*, 4, 49–64. Lviv. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2024-5-3> [in Ukrainian].

Levytska, O. (2021). Ivan Tyktor u Lvovi [Ivan Tyktor in Lviv]. *Zbruch*. <https://zbruc.eu/node/108597> [in Ukrainian].

Mazur, I. I., Hrabovska, S. S. (1996). Osoblyvosti orhanizatsii materialu v chasopysi «Nash prapor» [Features of the layout of the journal «Nash prapor»]. *Polihrafiia i vydavnycha sprava*, 31, 187–189. Lviv [in Ukrainian].

Nakonechna, Z. I. (2016). *Chasopysy vydavnychoho kontsernu «Ukrainska Presa» v konteksti zakhidnoukrainskoi zhurnalistyky* [Publications of the «Ukrainska Presa» Publishing Group in the Context of Western Ukrainian Journalism]: dys. ... kand. nauk iz sots. komunikatsii: [spets.] 27.00.04 – teoriia ta istoriia zhurnalistyky, 65–74. Lviv [in Ukrainian].

Romaniuk, M. (1998). Natsionalno-patriotychni chasopysy «Nash Prapor» (1932–1939) i «Nash Lemko» (1934–1939): problemno-typolohichniy analiz vydan [The National-Patriotic Journals «Nash Prapor» (1932–1939) and «Nash Lemko» (1934–1939): A Problem-Typological Analysis of the Publications]. *Knyha i presa v konteksti kulturno-istorychnoho rozvytku ukrainskoho suspilstva*, 2, 176–183. Lviv: Feniks [in Ukrainian].

Sereda, O. (2023). *U poloni artu: ukrainska mystetska presa Halychyny mizhvoiennoho dvadtsiatylittia* [In the Realm of Art: Ukrainian Art Press in Halychyna During the Interwar Period]: monohrafiia. Lviv [in Ukrainian].

Zoriana Nakonechna

PhD in Social Communications,

Senior Researcher of the Research Institute for Press Studies,

Vasyl Stefanyk National Scientific Library of Ukraine in Lviv

(Lviv, Ukraine)

THEMATIC PRIORITIES OF THE CULTURAL AND EDUCATIONAL MATERIALS IN THE NEWSPAPER «NASH PRAPOR» (LVIV, 1932–1939s)

The purpose of our study is to find and analyse publications on cultural and educational topics in one of the periodicals of the

«Ukrainian Press» concern, namely the popular illustrated newspaper «Nash Prapor», which over a long period (1923–1939) had a significant impact on the formation of civic stance of its readers, as well as to identify the most frequently discussed topics, the team of authors of these materials, which included leading representatives of Ukrainian politics and culture. To achieve the goal, a number of tasks were implemented, namely: the content of all issues of the newspaper was studied and the names of the persons who contributed to the topic we declared were recorded, dictionaries of pseudonyms were reviewed to establish the authorship of individual articles, as well as the memories of those who took a direct part in the press and educational process of Galicia in the 1920s and 1930s. The study is relevant, since «Nash Prapor» was considered by researchers only in general, as a part of the rather extent press market of the specified period. The novelty of the article is evidenced by the fact that, having studied the content of the newspaper, it was possible to find a lot of publications about the cultural and educational state of Ukrainian society during the period of the newspaper's existence, to characterise the possibilities for its development proposed by the contributors, to systematise these materials, and also to determine their authorship. Research methods: analytical, historical-bibliographic, biographical. Conclusions: In its publications, the newspaper “Nash Prapor” actively disseminated information among Galician readers about the state of Ukrainian schooling and the activities of educational organisations, analysed their shortcomings, suggested ways to improve them, and also became a reliable source of information for contemporary scholars.

Keywords: «Nash Prapor» newspaper, cultural and educational topics, «Prosvita», «Ridna Shkola», publication, author.

Стаття надійшла 27.03.2026

Прийнято 23.04.2026

Опубліковано on-line 26.06.2026